

Bűnvallás Isten előtt

A böjt vége felé járunk, egy hét múlva virágvasárnap és elkezdődik a nagy hét. Egyre közelebb a keresztyének legnagyobb ünnepe, a húsvét. Az ünnepig még mindig van időnk arra, hogy lelkiileg felkészüljünk, elmélyüljünk a Szentírás történeteinek olvasása és imádkozás közben. Máskor is fontos, de most a böjti időszakban különösen fontos feltenni magunknak a kérdést: Ott vagyok-e, ahol Isten szeretne látni, és azt teszem-e, amit ő szeretne?

Akár a mi könyörgésünk is lehet Isten felé az 51 Zsoltár bűnbánó imádsága, mint ahogyan az Dávid királynak is az volt. Ez az imádság egy olyan ember lelkébe enged betekintést, aki bár szereti Istent, súlyos bűnbe esik. Maga Dávid király írta ezt az éneket. Az a Dávid, aki még gyermekkorában legyőzte Góliátot. Ebben az időben Dávid már felnőtt királyként uralkodik az országban, ő a legfőbb hatalom feje. Dávid az Ószövetség egyik legkülönlegesebb szereplője: ahogyan azt ma mondanánk megosztó személyiség volt. Sokan nagyon szerették és mások nagyon gyűlölték őt. Képes volt hatalmas érzelmeket kavarni az emberekben mindkét oldalon. Dávidot Isten szíve szerint való embernek hívták, de nem azért, mert bűntelen volt, hanem azért, mert a szíve mindig nyitva állt Isten előtt. A szíve alakítható volt, és ezért tudott Isten együttműködni Dáviddal még akkor is, amikor Dávid hibázott. Tudjuk, hogy egyikünk sem bűntelen, és ezért nagyon fontos, hogy Isten alakíthasson akkor, amikor bűnben talál bennünket, és hogy helyreálljon vele a kapcsolatunk. Az 51. zsoltár háttérre Dávid bűnével kapcsolatos, amikor bünt-bűnre halmozott, és bizony több parancsolatot is megszegett a Tíz parancsolatból. Idézzük fel. Egy napon Dávid a háza tetején járkált, amelyet könnyedén megtehetett, mert Izraelben lapos tetők voltak, és valószínűleg a királyi palota tetején még egy pihenő kert is lehetett, ahol le lehetett ülni és

Betsabét, aki éppen fürdött. Testének vágya megkívánta őt, elküldött érte, majd együttlétük következtében terhes lett az asszony. Ez egy olyan dolog, amelyet nem lehet sokáig titokban tartani, ezért Dávid azt találta ki, hogy hazahívatta Uriást a férjet a háborúból egy időre, hogy majd együtt legyen a feleségével. Azonban a férj az eltávozáskor nem ment haza a feleségéhez, hanem a palota lépcsőjén aludt a többi szolgával együtt. Azért tette ezt, mert arra gondolt, hogyan tehetné ő meg azt, hogy otthonában kényelemben legyen, mikor a bajtársai a harcmezőn sátrakban a földön alszanak. Uriás hűséges katonája volt Dávid seregének. Dávid terve kudarcba fulladt, ezért a paráznság bűnét megtetézte azzal, hogy Joábnak a hadsereg parancsnokának azt parancsolta, hogy miután Uriás visszatér a háborúba, küldje a harcvonal legveszélyesebb zónájába, ahol biztosan meg fogják ölni. Hamarosan meg is történt és Uriás meghalt a harcmezőn.

Ekkor Nátán próféta eljött Dávidhoz egy példabeszéddel:

„Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marhái közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő Úrra mondom,

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt.”

Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: „Te vagy az az ember!” A történet teljesen ráillett Dávidra, hiszen sok felesége, háremhölgye volt, minden, amit egy ember csak kívánhat, mégis elvette egyik hűséges katonájának az egyetlen feleségét. Nátán próféta szembesíti a bűnével. Nátán prófétán keresztül Istennel szembesülve Dávid minden magyarázkodás nélkül kimondja: „Vétkeztem az Úr ellen.” Most már az Isten szemével látja önmagát, és szíve összetörik. Nem keresi az enyhítő körülményeket. Nem mentegetőzik, egyszerűen elfogadja Isten ítéletét, és beismeri vétkét. Isten szeretetét és könyörületességét ismerve egyetlen dolgot tehet: irgalomért, bocsánatért és az újrakezdés lehetőségéért esedezik. Az irgalom az, amikor nem kapjuk meg a megérdemelt büntetést. Az igazságszolgáltatás pedig az, amikor megkapjuk a megérdemelt büntetést.

„Isten irgalma kegyelmes akaratával és hűségével van szoros kapcsolatban (1Móz 32,11; 2Móz 34,6; Zsolt 86,15; Jóel 2,13). Mindenekelőtt olyanokkal szemben nyilvánul meg, akiknek nincs semmilyen más segítségük (Dán 9,18), még az állatokra és az ellenségekre is kiterjed (2Móz 23,4k) (Bibliai lexikon)”.

A Biblia sokat tanít Isten irgalmáról, kijelentve, hogy Ő egy irgalmas Isten, és mérhetetlenül sokszor megbocsájt. *„Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van.”* Dávid eleinte megpróbálta elrejteni bűnét, de most már azt mondja, hogy ez a bűn mindig tudatában lesz, és nem tud előle menekülni. Dávid elismerte vétkét, és elindult az Istenhez visszavezető úton.

Ha Dávid vétkére nézünk, akkor azt gondolnánk, hogy Uriás ellen vétkezett, aki Betsabé férje volt, és Betsabé ellen is, hiszen meghívta őt erre a kapcsolatteremtésre. Dávid mégis azt mondja, hogy „egyedül ellened vétkeztem”, azt tettem, amit rossznak látsz. Ha Dávid jobban tudatában lett volna Isten jelenlétének, akkor valószínűleg nem is került volna ilyen helyzetbe.

A mi egyik legnagyobb problémánk is az, hogy gyakran nem érezzük Isten jelenlétét. Elfelejtjük, hogy velünk van. Így mi emberek még a bűnt is bagatellizáljuk. Gyakran teszünk olyan dolgokat, hogy fogalmunk sincs róla, hogy éppen bűnt követünk el. Az emberi gondolkodás szelektálja a bűnöket is. Az ember szerint vannak kis bűnök és nagy bűnök. Azonban Isten szerint egyedül csak BŰN van. Csupa nagybetűvel. Bármilyen bűnt is vétkezünk az Isten előtt egyformán BŰN-nek számít. Ezzel kapcsolatban elmondok egy történetet.

„Elmegy egy bölcs szerzeteshez két ember. Az egyik nagy bűnt követett el, megölt egy embert. A másik csak úgy elment. Az öreg az elsőnek azt mondta, hogy hozzon egy nagy követ. A másikkal azt mondta, hogy töltsse meg a zsákot kövekkel és hozza oda neki. Amikor visszatértek a kövekkel, akkor azt mondta nekik az öreg, hogy vigyék vissza a köveket oda, ahonnan hozták. Az első gond nélkül visszavitte, mert emlékezett rá, hogy honnan szedte fel, a másik csak állt tehetetlenül. Azt mondta az öreg: ez a különbség a súlyos és a kis bűnök között. A súlyos bűnre odafigyelünk, tudjuk mit tettünk, meg tudjuk bánni. A kis bűnöket jelentékteleneknek tartjuk, nem figyelünk fel rájuk, pedig a zsákban csak gyűlnek és gyűlnek és egyre nehezebb a teher, miközben nem tudjuk lerakni a vállunkról, mert mivel elfelejtettük vagy nem is tulajdonítottunk neki jelentőséget, nem tudjuk, mit kellene leraknunk.”

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Napjainkban egy hasonló félrelépés, mint amelyet Dávid követett el, már sajnos sokak szemében nem számít bűnnek, legfeljebb csak egy kis félrelépésnek, ami nem számít igazán, semmi jelentősége sincs számukra. Az Isten nélkül élő emberek a világban sajnos így gondolkoznak: a bűn, a földi törvények megszegése, a társadalmi szabályokkal való szembe helyezkedés, emberi érdekek és jogok megsértése, mások boldogságának megrontása, csak az emberekkel való nézeteltérésnek, összeütközésnek számít. A Szentírás tanítása szerint viszont a bűn minden esetben az élő Isten elleni vétkezést jelenti. Az emberek szabályai alól mindig van kibúvó. De az Istennel nem lehet alkut kötni. Aki lelkiismerete alapján tudja, hogyha bűnt követ el, akkor azzal is tisztában van, hogy Istent bántja meg, „és soha fel nem oldozható kötelezettség alatt él”. Sajnos sokszor a templomba járó emberek is csak odáig jutnak el, hogy ugyan elismerik ezt, de nem vonatkoztatják az egész életükre, életük minden területére. Szelektálnak, milyen kötelességük van az Isten felé és milyen kötelességük van az emberek felé. Ezután vigyáznak arra, hogy Isten iránt „ne nagyon” vétkezzenek, de az emberekkel kapcsolatos vétkezések miatt egyáltalán nem aggodalmaskodnak. Azonban nincs olyan bűn, ami csak emberek ellen való volna. A bűn nemcsak erkölcsi kérdés, az a hit kérdése is. A második kőtábla függvénye az elsőnek. Az, pl., hogy „Ne lopj”, azon alapszik: én vagyok a te Istened, és te vagy az én tulajdonom. Ha megszegem ebben az esetben a „Ne lopj” parancsolatot, akkor Istent bántom és tagadom meg vele, mivel engedelmisséggel tartozom neki, mert én az Ő tulajdona vagyok! Tehát, minden bűnünkkel egyedül Isten ellen vétkezünk!

A bűn, még a gondolatainkban elkövetett is mindig az emberi kapcsolatokat rongálja meg. Megrontja a barátságot, a szerelmet, feldúlja a családok életét, az emberi kapcsolatokat. Isten azt szeretné, ha a világban mindenütt megvalósulna a vele való élet öröme. Sajnos ez helyett a sátán pusztít kárörvendő gonoszságával, mert az ember behívta az életébe a bűnei által! Az emberek meg panaszkodnak és panaszkodnak emiatt, pedig csak Istennek lenne joga panaszkodni, akinek tökéletesek voltak a tervei a teremtet világgal, de most csak azt látja, hogy az emberek igyekeznek mindent elrontani, amit tökéletesen teremtet az Isten! Fogalmuk sincs arról, hogy vétkeztek, pláne nem mondják azt, hogy „Egyedül ellened vétkeztünk!”

Dávid amikor feleszmél mit is tett, ő azonnal mondja: „Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz”. Tudta jól, hogy Isten végig nézte, hogy mit művelt. Amikor vétkezett, és megpróbálta eltüntetni bűnei nyomait, Dávid azt hitte, hogy minden rendben van, hiszen Uriás meghalt a harcban, és ezután ki merne ellene a nagy király ellen felszólalni, hogy egy szép, fiatal özvegyet fogad be a háremébe, akinek a férje Dávid oldalán harcolva esett el a csatában. Dávid azt hitte, hogy teljesen elsimított mindent, de Isten látta az egészet. És amikor a próféta eljött hozzá és azt mondta, hogy „Dávid, te vagy az az ember!”, akkor Dávid rájött, hogy semmit sem tudott elrejteni Isten elől. Imádkozik, mert utálja magát, utálja, hogy beszennyeződött a bűnei által. *„Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó”*. Az izsóp egy olyan kis bokor, amely a Szentföldön, Egyiptomban és a keleti tájakon található. Ezt a kis bokrot használták arra, hogy az áldozatok bemutatásánál a vért szétfröcsköljék. Amikor az Egyiptomi szabadulás előtt az ajtófélfákra kenték a vért, akkor ezt az izsópot használták. Ezért mondja Dávid, hogy „tisztíts meg izsóppal”, mert itt az áldozati vérről utal, amely lemosta az ember bűneit.

Dávid király megbánta gonoszságát. Megértette és meg is vallotta (2Sám 12:13a), hogy tettével nemcsak az embereket, de Istent is meggyalázta. Isten megbocsájtott neki, de tettének rövid és hosszú távon is komoly következményei lettek. A Betsabéval történt házasságtörésből született gyermeke meghalt, és Isten nem engedte meg, hogy ő építtesse meg Jeruzsálemben a templomot. *„Így van ez a bűnnel. A megbánt bűnt Isten megbocsájtja, de nyoma marad. Folt, behegedt seb az ember lelkén. Gyakran életminőség romlás, ami vissza nem fordítható, vagy a személyiség eltorzulása. Ha valakinek levágják a lábát, az is be tud gyógyulni, de attól kezdve bicegni fog. Ez az élet-bicegés persze lehet emlékeztető Isten kegyelmére, melyről újra meg újra lehet vallani is”.*

A Biblia azt tanítja, hogy ha megvalljuk vétkeinket, akkor Isten megbocsájtja minden vétkünket. Őszintén kell megvalljam a bűnömet Isten előtt, ahhoz, hogy Isten Szentlelke dolgozhasson bennem. Amíg rejtegetjük vagy magyarázatjuk az igazunkat, amit nagyon gyakran teszünk, addig nincs megbocsátás.

Dávid király bűnei ellenére a Biblia egyik legnagyobb és leghitelesebb alakja. Nem azért, mert tökéletes volt, attól bizony nagyon messze állt. Nem is azért, mert átlagon felül teljesített és jó cselekedetei voltak. Hát, akkor miért? Azért, mert képes volt változni, mert hajlandó volt, akárhányszor is tért le a jó útról, visszatérni arra! Meg volt benne a változás, a jóra való változás akarata és vágya! Abban az időben, amikor ezt a fent említett dolgokat művelte, akkor írta ezt a gyönyörű imát: „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!” - szól ebből egy részlet. „Amikor a Bibliában (és különösen az Ószövetségben) a „szív” -ről olvasunk, akkor nem csak, és főleg elsősorban nem az érzelmekre kell gondolni (mint ahogyan ma használjuk a „szív” szót), hanem az elképzelések, a gondolatok, a meghozott és meghozandó döntések, sőt, a tettek, szavak következményeivel való belső elszámolás helyére!” Milyen a tiszta szív? Rosszindulat, árlás vagy gonosz szándék nélküli, becsületes; őszinte, jámbor. Mind-mind csupa csodálatos dolog, amelytől teljesebb az életem, és amelyek Isten szerint való dolgok. Dávid kéri, hogy az Isten változtassa meg úgy, hogy az egész élete olyan legyen, amely méltó ahhoz, hogy az Isten színe előtt meg tudjon állni! Kimondja, bevallja a saját alkalmatlanságát, hiszen, ha alkalmas lenne az Isten kegyelmére és irgalmasságára, akkor nem kérné azt, hiszen járna neki. De pont azzal válik „alkalmassá”, hogy megvallja, mennyire rá van szorulva az Istenre! Ezzel lesz őszinte az Isten elé lépése! „Ne vess el orcád elől, szentlelkedet ne vedd el tőlem!” Következő mondatával pedig már a változás lényegére is rávilágít. „Ne küldj el, Uram, magadtól! Szentlelkedet ne vedd el.” Ne küldj el, mert szükségem van rád, és kiemelten is szükségem van... Kire? Isten „szentlelkére”. Arra, aki meg tudja hozni bennem az igazán mély és nagy változásokat, ami jó, és ami nem elbizonytalanít, hanem a helyemre rak. Azonban fontos tudnom, hogy ezek az Istentől kapott ajándékok nem csak az enyéme, nem csak nekem szólnak, hanem másoknak is. Úgy folytatja Dávid: „Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád.” Más szóval, ha már egyszer megtapasztaltad Isten kegyelmét és jóságát, akkor menj, és oszd meg másokkal is. Azaz, amikor engem átváltoztat a Szentlélek, akkor az nem csak rám lesz hatással, hanem a környezetemre is. Hiszen, ha én másképpen cselekszem, másképpen élek, akkor az másoknak is feltűnik. A jó példa követőkre talál, a szeretet, szeretetet generál és kioltja a gyűlöletet. Azt gondolom, hogy erre van valamennyiünknek szüksége. Ámen.

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet